

## Hồi 16

### Hợp Nguyên La Hán Vô Tướng Thân Pháp

**M**ặc dù đã có Tứ Đại Kim Cang bốn vị đệ nhất cao thủ của Thiếu Lâm tự theo hộ vệ, nhưng Ngạo Thiên vẫn cảm thấy bất an. Một trực giác mơ hồ, luôn cảnh báo với chàng, kiếp họa diệt vong đang ẩn tàng đâu đó chung quanh chàng.

Chính cái trực giác đó buộc Ngạo Thiên phải nghĩ đến một điều hiển nhiên, lúc vào chung quanh chàng cùng có ánh mắt ma nhân rình rập.

Chàng liên tưởng đến thời khác nào đó, mình có thể là ma nhân. Sao điều đó lại không thể xảy ra được.

Ngay như Lý Phi Vân, một kiếm thủ thượng thặng, một sát thủ lịch duyệt trên chốn võ lâm giang hồ vẫn biến thành ma nhân, thì Ngạo Thiên đâu có ngoại lệ nào dành riêng cho chàng chứ. Nghĩ đến thời điểm mình có thể trở thành ma nhân mà Ngạo Thiên bất giác rùng mình.

Chàng nghĩ thầm:

- "Thời điểm đó sẽ đến với mình lúc nào vậy?"

Câu hỏi đó còn đọng trong đầu Ngạo Thiên, thì cửa biệt xá từ từ dịch chuyển, tạo ra âm thanh ken két, nghe như tiếng nghiền răng của loài quỷ dữ.

Tứ Đại Kim Cang đang ngồi tịnh thiền đồng loạt mở mắt nhìn ra ngoài biệt xá.

Ngạo Thiên giật mình khi đập vào mắt mình là nhân dạng của Ma Thần, trong bộ trang phục quái dị, đỏ từ đầu đến chân. Đôi uy nhãn của lão Ma Thần như xé toạc màn đêm, chiếu vào Ngạo Thiên.

Đã từng được Tuệ Quang đại sư lần Tửu Quỷ Sử Quách và Cù Bá Nhâm nhắc đến Ma Thần, nhưng chưa bao giờ Ngạo Thiên đối mặt trực tiếp với con người xuất quỷ nhập thần này. Đây là lần đầu tiên Ngạo Thiên chạm mặt trực diện với Ma Thần. Hai luồng y quang sát nhân của Ma Thần chiếu vào Ngạo Thiên, buộc chàng phải tiếp nhận nó. Chỉ mới tiếp nhận

hai luồng ma nhãn đầy quyền năng của Ma Thần mà Ngạo Thiên đã gần như không làm chủ được mình để kháng lại quyền năng của ma nhãn.

- “Y là Ma Thần. Kẻ mang tham vọng khi mang họa kiếp trùng trùng cho bá tính. Y là kẻ ác, y đã giết mẫu thân mình. Cái ác thì chẳng bao giờ thắng được cái thiện. Mình chẳng có gì phải sợ hắn”.

Mặc dù tự động viên mình với ý niệm đó, nhưng Ngạo Thiên vẫn hồi hộp vô cùng. Tứ Đại Kim Cang Thiếu Lâm tự từ từ đứng lên. Cả bốn người đồng chấp tay niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật.

Lão Ma Thần cất giọng trầm trầm nói:

- Bốn Ma Thần muốn đưa Kim Ngạo Thiên đi.

Nghe lời nói này của lão Ma Thần, Ngạo Thiên bất giác rung mình.

Chàng nhìn Ma Thần lắc đầu:

- Kim Ngạo Thiên không thể đi cùng với tôn giá được.

- Người không nghĩ đến Dương Tiểu Ngọc à? Nếu như người không nghĩ đến Tiểu Ngọc, bốn Ma Thần sẽ biến nha đầu đó thành ma nhân, chẳng khác gì Lý Phi Vân kiếm thủ.

Mặt Ngạo Thiên sa sầm biến sắc. Chàng miễn cưỡng nói:

- Tôn giá... Tiểu Ngọc không can dự đến chuyện này.

- Nha đầu Tiểu Ngọc là người của Kim trang, sao lại không?

Câu nói này của lão Ma Thần khiến Ngạo Thiên phải bối rối. Chàng miễn cưỡng hỏi.

- Tôn giá muốn gì ở Ngạo Thiên?

- Ta muốn người trở thành kẻ đỉnh thiên lập địa.

Ngạo Thiên lắc đầu, từ tốn đáp lời lão Ma Thần:

- Ngạo Thiên không có ý biến thành người như tôn giá nói. Thật ra tôn giá không nói đúng tâm mình... tôn giá muốn có huyết ngọc.

- Bốn Ma Thần không phủ nhận điều đó.

- Thế thì tôn giá đã chọn lầm người rồi, Ngạo Thiên chẳng giữ gì cả.

Lão Ma Thần hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Tiểu tử không biết hoa ngôn xảo trá. Tiểu tử xảo ngôn, gian trá rất thô thiển không qua mắt được bốn Ma Thần đâu. Bốn Ma Thần nói cho tiểu tử biết... Khi người đã tiếp thụ Quỷ Bộ Vô Tướng hành cước của Thần Cái Cù Bá Nhâm, thì lão Thần Cái quỷ quyết đó đã chọn người nhận huyết ngọc Thánh địa võ lâm Kim Đỉnh sơn. Người đừng phản bác lời bốn Ma Thần vì đó là sự thật.

Ma Thần đổi giọng nghiêm khắc lạnh lùng:

- Hãy trao huyết ngọc cho bốn Ma Thần. Tiểu tử sẽ trở lại với Kim trang và chắc chắn sẽ là thiên hạ đệ nhất võ lâm.

- Hóa ra tôn giá cũng biết nhiều điều chứ. Tôn giá muốn Ngạo Thiên trở thành thiên hạ đệ nhất nhân, nhưng không biết có nên tin vào lời của một ác ma nhân, người đã giết mẫu thân của mình.

Chàng buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Kim Ngạo Thiên chỉ có thể trở thành thiên hạ đệ nhất nhân một khi diệt được Ma Thần tôn giá mà thôi.

- Tiểu tử không thể nào làm được chuyện đó. Chỉ với ý nghĩ đó bốn Ma Thần đã có thể lấy mạng người rồi.

- Ngạo Thiên thừa biết tôn giá rất muốn lấy mạng Ngạo Thiên, thậm chí còn muốn biến Ngạo Thiên thành ma nhân. Nhưng tôn giá chưa thể làm được điều đó bởi trong tay Ngạo Thiên có huyết ngọc Thánh địa Kim Đỉnh Sơn.

Ma Thần dẫn tới một bộ. Tứ Đại Kim Cang đồng loạt vận công, miệng niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật.

Ma Thần không màng đến bốn vị Kim Cang, những đại cao thủ của phật môn, mà vẫn chú tâm vào Kim Ngạo Thiên, nghiêm giọng nói:

- Tiểu tử... người chỉ nói đúng một phần thôi. Trước đây ta là bốn Ma Thần có ý tưởng đoạt huyết ngọc Thánh địa Kim Đỉnh sơn, rồi mới hành xử người. Nhưng bây giờ bốn tọa có thể giết người bất cứ lúc nào.

- Nếu người bị bốn Ma Thần lấy mạng, thì đâu còn ai vào được Thánh địa Kim Đỉnh Sơn. Lão Thần Cái quỷ quyết Cù Bá Nhâm không thể đợi chờ sống lại để đi tìm người thứ hai.

Lời nói phân giải này của lão Ma Thần khiến Ngạo Thiên rùng mình.

Mồ hôi bất giác tuôn ra ướt đầm mặt chàng. Chàng nghĩ thầm:

- “Lão quỷ này gần như biết rõ mọi chuyện như những đường vân tay của lão vậy”.

Ngạo Thiên nhìn lão Ma Thần trang trọng nói:

- Ngạo Thiên có cảm giác tôn giá cái gì cũng biết cả.
- Chẳng có cái gì trên thế gian này qua mắt được bốn tọa.

Ngạo Thiên nhướng mày, rồi từ tốn nói:

- Thế Ma Thần tôn giá biết gì về Ngạo Thiên nè?

Ma Thần im lặng không đáp lời chàng. Sự im lặng đó chứng tỏ lão cũng bối rối với câu hỏi quá bất ngờ của Ngạo Thiên.

Thấy lão im lặng không đáp lời mình, Ngạo Thiên đắc ý, mỉm cười nói:

- Tôn giá biết rất nhiều nhưng có một người tôn giá không biết, đó là Kim Ngạo Thiên. Tôn giá chẳng biết gì về Kim Ngạo Thiên, tất tôn giá chẳng biết gì cả.
- Có lẽ người nói đúng.

Thốt ra câu nói này, Ma Thần dụng chất giọng nghe thật nhạt nhẽo.

Lời nói đó đập vào thính nhĩ Kim Ngạo Thiên, bất giác khiến chàng rùng mình. Khi Ma Thần thốt ra câu nói đó, Ngạo Thiên suy đoán lão đã có quyết định rất trọng đại, mà quyết định đó chính là quyết định lấy mạng chàng.

Đôi sát nhãn của lão Ma Thần sáng lên như hai hòn than muốn tóe lửa.

Sự thay đổi trong ánh mắt của lão Ma Thần cũng được bốn vị Tứ Đại Kim Cang phát hiện. Cả bốn người đồng loạt niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật.

Tứ Đại Kim Cang vừa niệm phật hiệu, vừa chấp tay lên ngực. Thần sắc của bốn người trông thật trang trọng và quyết đoán.

Ma Thần bất ngờ ngửa mặt cười the thé. Tiếng cười của Ma Thần như tiếng ma tru quỷ khóc, nghe đến rợn cả người. Ma Thần bất ngờ cắt ngang tràng tiểu ngạo, nhìn lại Ngạo Thiên bằng hai luồng ma nhãn hùng hực. Chậm rãi nói:

- Kim Ngạo Thiên... cái tục danh Ngạo Thiên của người chứng tỏ người thích uống rượu phật hơn uống rượu đời.

Ma Thần vừa nói vừa vận chuyển công phu. Một màn huyết quang xuất hiện bao bọc lấy thân pháp gã. Cùng với sự xuất hiện của màn huyết quang đó, không gian như xáo động với những cơn gió hiu hiu thổi lên.

Thấy Ma Thần vận công, Ngạo Thiên căng thẳng cực kỳ. Chàng liếc mắt nhìn Tứ Đại Kim Cang.

Về mặt bốn vị cao tăng Thiếu Lâm cũng cực kỳ căng thẳng.

Chính về mặt căng thẳng của bốn vị Tứ Đại Kim Cang Thiếu Lâm tự khiến Ngạo Thiên phải lo lắng nghĩ thầm:

- “Không biết Tứ Đại Kim Cang, hộ tăng tam bảo có phải là đối thủ của ác ma nhân này không”.

Ý niệm đó còn đọng trong đầu chàng thì nghe tiếng gõ đều đều của thiết ngư cất lên. Nghe tiếng gõ thiết ngư, Ngạo Thiên như trút ngay gánh nặng khỏi vai mình. Chàng cảm thấy phấn khích tột cùng khi nghe tiếng thiết ngư thổi lên. Ngạo Thiên biết những âm thanh đều đặn đó do ai tạo ra, người đến chính là Tuệ Quang đại sư, phương trượng Thiếu Lâm.

Nghe tiếng thiết ngư gõ đều, lão Ma Thần từ từ hóa giải ma công, chấp tay sau lưng với vẻ chờ đợi.

Tuệ Quang đại sư cầm thiết ngư, tay cầm dùi gõ đều đều. Tiến vào phật quang tịnh xá, vị cao tăng Thiếu Lâm tự dừng bước, ngưng gõ thiết ngư đối mặt với Ma Thần.

Hai người đối nhãn nhìn nhau.

Tuệ Quang đại sư đặt thiết ngư xuống trước mũi hài, chấp tay niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật. Lão nạp và tôn giá lại gặp nhau.

Tuệ Quang đại sư nói dứt lời thì Ma Thần phá lên cười sảng sặc. Nghe tiếng cười của Ma Thần, Ngạo Thiên cau mày, tỏ lộ vẻ bất nhẫn. Chàng nghĩ thầm:

- “Quỷ tha ma bắt lão đi... Lão có gì để mà cười. Ngày tàn của lão đã đến rồi”.

Ma Thần bất ngờ cắt ngang tràng tiểu ngạo nhìn Tuệ Quang đại sư trang trọng nói:

- Bốn Ma Thần tưởng đâu những người xuất gia đầu phật, đạo pháp cao minh như đại lão hòa thượng thì không bao giờ dùng đến tiểu kế của hạng tiểu nhân ngoài giang hồ. Hóa ra trong phật gia, ngay cả bậc thánh tăng như Tuệ Quang cũng vẫn có tiểu tâm gian trá.

- A Di Đà Phật.

Nghe Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu, Ma Thần khoát tay, nhặt nhẹo nói:

- Đừng có thốt ra những câu phật hiệu vô nghĩa với bốn Ma Thần nữa. Hãy cho bốn Ma Thần biết... bốn Ma Thần nói có đúng không?

- A Di Đà Phật... tôn giá nghĩ lão nạp man trá, lão nạp chấp nhận ý niệm đó của tôn giá.

Ma Thần hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Đại lão hòa thượng nói như thế hàm ý không thừa nhận thôi.

Ma Thần quay lại Ngạo Thiên:

- Tiểu tử... bốn Ma Thần cho ngươi biết... lão hòa thượng Tuệ Quang đã dùng ngươi như một con mồi để bầy bốn Ma Thần đó. Ngươi hiểu ra điều đó chứ.

Tuệ Quang đại sư chấp tay niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật... lão nạp luôn theo sau Kim thí chủ.

Quay ngoắt lại Tuệ Quang đại sư:

- Theo Kim Ngạo Thiên để rình rập chờ đợi bốn Ma Thần xuất hiện ư.

- A Di Đà Phật... tôn giá đã gieo ác nghiệp quá nhiều và đang ngấm ngấm gieo rắc kiếp họa ma nhân, buộc lão nạp phải xuống Tung Sơn. Lời cảnh báo của tôn giá qua kiểm thủ Lý Phi Vân buộc lão nạp dụng đến hạ sách này.

Ma Thần cười khẩy rồi nói:

- Lão trọc các người quá tự thị xem chẳng còn ai sánh bằng rồi đó.

Ngạo Thiên nghe lão Ma Thần nói ra câu nói này liền lên tiếng:

- Hề... tôn giá đừng trách Tuệ Quang đại sư... chuyện này Ngạo Thiên cũng tự nguyện làm con mồi nhử tôn giá kia mà. Nếu hôm nay tôn giá phải chịu kiếp họa diệt vong, thì nên trách bản thân mình. Tham vọng nhiều quá thường đem lại họa kiếp cho bản thân mình thôi.

Ngạo Thiên thốt dứt thì Ma Thần ngửa mặt cười khăng khặc. Lão vừa cười vừa nói:

- Tuệ quang hòa thượng... Kim tiểu tử các ngươi nghĩ rằng có thể tuyệt diệt được bốn tọa à. Thế thì lầm rồi đó.

Lão hừ nhạt một tiếng nhìn lại Tuệ Quang đại sư:

- Tuệ Quang đại lão hòa thượng, lâu lắm rồi bốn Ma Thần và lão chưa tái đấu với nhau. Không biết võ công phật gia của lão giờ tăng tiến như thế nào, nên bốn Ma Thần cũng rất muốn chiêm nghiệm.

- A Di Đà Phật... lão nạp buộc phải đại khai sát giới mà ta không muốn chút nào. Nếu như tôn giá biết quay đầu nhìn lại... Tuệ Quang lão nạp sẵn lòng viên tịch.

Ma Thần hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Năm xưa bốn Ma Thần và lão bất phân thắng bại, hôm nay cũng phải định kẻ thắng người thua. Còn lão chết hay không chết cũng không can dự gì đến bốn Ma Thần.

Vừa nói Ma Thần vừa vận chuyển công phu. Một màn huyết quang bao bọc lấy thân pháp lão.

Phía đối diện, Tuệ Quang đại lão hòa thượng cũng đâu dám xem thường.

Người vận hóa nguyên cương, tạo ra một màn khí công hộ thể. Tay chấp lại trước ngực, miệng niệm Phật hiệu.

- A Di Đà Phật.

Ma Thần rít giọng nói:

- Bốn Ma Thần căm ghét lũ trọc các ngươi.

Cùng với lời nói đó, Ma Thần phát động huyết chưởng bổ thẳng đến Tuệ Quang đại sư. Vừa phát động huyết chưởng, Ma Thần vừa nói:

- Lão hòa thượng chết đi.

Tuệ Quang đại sư không né tránh mà dụng Như Lai thần chưởng đón thẳng đỡ thẳng lấy đôi bóng huyết chưởng Ma Thần.

- Ầm...

Sau tiếng sấm động làm rung chuyển cả trời và đất, Tuệ Quang đại sư trượt hẳn về sau non một trượng, trong khi Ma Thần vẫn trụ nguyên một chỗ.

Đôi chân của Ma Thần chỉ hơi lún xuống đất độ nửa đế giày. Mặc dù Tuệ Quang đại sư đã dụng đến tuyệt học Như Lai thần chưởng, võ công tối thượng của Phật môn, nhưng rõ ràng sau lần giao thủ, thì người rơi vào thế hạ phong chẳng ai khác chính là lão tăng phương trượng Thiếu Lâm tự.

Thấy tình trạng đó, Kim Ngạo Thiên không khỏi lo lắng cho Tuệ Quang đại sư. Ma Thần cất tiếng cười ngạo mạn, nghe buốt cả thính nhĩ. Tứ Đại Kim Cang đồng loạt lướt đến sau lưng Tuệ Quang đại sư.

Năm người xếp thành hàng một chấp tay đồng niệm Phật hiệu.

- A Di Đà Phật.

Lão Ma Thần nhìn năm vị thánh tăng Thiếu Lâm tự, gần giọng nói:

- Bọn trọc các ngươi còn có công phu gì hơn Như Lai Thần Chưởng?

Tuệ Quang đại sư chấp tay niệm Phật hiệu từ tốn nói:

- A Di Đà Phật... chúng tăng Thiếu Lâm tự sẽ dụng đến Hợp nguyên La Hán chưởng công phu mà lão nạp đã dày công chế tạo và tu luyện cùng với Tứ Đại Kim Cang. Như tôn giá thắng được Hợp nguyên của lão xem như kiếp họa hôm nay là ý trời. Chư tăng Thiếu Lâm sẽ chấp nhận trở thành ma nhân của thí chủ.

- A Di Đà Phật.

Nghe Tuệ Quang đại sư thốt ra câu nói này, Ngạo Thiên bất giác lo lắng tột cùng. Làm sao chàng không lo lắng được khi cuộc giao đấu của các vị cao tăng Thiếu Lâm hôm nay là cuộc đấu sinh tử liên quan đến sự an nguy của chúng sinh. Nếu như các vị cao tăng Thiếu Lâm thua thì ma đạo xem như đã làm chủ cõi nhân sinh này.

Chàng nhìn lão Ma Thần nhủ thầm:

- "Lão sẽ thua... lão sẽ thua... ác không bao giờ thắng được thiện. Ác không bao giờ thắng được thiện".

Trong khi Ngạo Thiên khẩn cầu như vậy thì Ma Thần gần giọng nói:

- Một lời thách thức rất đúng tâm ý của bốn Ma Thần.

Ma Thần vừa nói vừa vận chuyển ma công. Toàn thân lão như có một màn huyết quang đỏ rực bao phủ, cùng với luồng khí từ đỉnh đầu tỏa lên cao.

Phía đối diện, Tứ Đại Kim Cang đồng loạt vận công dồn vào Tuệ Quang đại sư. Ngạo Thiên nhận ra thần sắc của năm người căng thẳng tột cùng.

Ma Thần chợt hú lên một tiếng. Tiếng hú của lão như tiếng ma tru quỷ khóc khiến Ngạo Thiên bần thần người. Tiếng hú của lão càng lúc càng lớn dần. Nghe tiếng hú của lão Ma Thần, thần thức Ngạo Thiên xúc động dữ dội.

Chàng những tưởng đầu mình sẽ vỡ tan bởi tiếng hú ma tru quỷ khóc kia.

Tuệ Quang đại sư liền phát động Sư Tử Hống. Tiếng rống của sư tử trỗi lên, đan ngay vào tiếng hú ma quỷ của Ma Thần. Nhờ có tiếng rống sư tử của Tuệ Quang đại sư mà Ngạo Thiên lấy lại thần thức của mình. Ma Thần cắt ngang tiếng hú thì Tuệ Quang đại sư cũng ngưng thi triển thần công Sư Tử Hống.

Ma Thần rít giọng nói:

- Cũng đáng cho bốn Ma Thần khâm phục.

Lời còn đọng trên miệng gã thì từ thể pháp của Ma Thần, một chiếc bóng đỏ ối như khối máu của một ma nhân vụt lao thẳng đến năm vị cao tăng Thiếu Lâm tự.

Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật.

Cùng với lời phật hiệu đó, vị phương trượng Thiếu Lâm phát tác hai đạo ngũ quang sáng ngời bổ thẳng vào chiếc bóng huyết nhân.

- Âm...

Tiếng sấm động vọng vang trong không trung, thì lại có chiếc bóng thứ hai khởi phát từ thân ảnh Ma Thần lướt thẳng đến các vị cao tăng Thiếu Lâm.

Hai đạo ngũ sắc quang ngời ngời lại bổ vào nó.

- Âm...

Chiếc bóng thủ vừa tan thì chiếc bóng thứ ba. Khoảng cách càng lúc càng thu ngắn lại dần. Mới đầu những chiếc bóng huyết nhân còn cách Tuệ Quang đại sư độ hai trượng, nhưng khoảng cách đó không ngừng thu ngắn dần.

Cho đến khi chiếc bóng huyết nhân thứ bảy thì nó gần như đã chụp thẳng đến Tuệ Quang đại sư trong khoảng cách đúng một tầm tay.

- Âm...

Tuệ Quang đại sư, lẫn Tứ Đại Kim Cang đồng loạt ngã ngửa về sau.

Ngạo Thiên chỉ muốn nhảy đồng lên trước sự biến đó. Chàng than thầm.

- "Đúng là họa kiếp của ông trời mà".

Ý nghĩ đó còn đọng trong tâm thức chàng thì Ma Thần bất ngờ thi triển kinh công thần kỳ lao vút đi như cánh chim đêm. Chặng mấy chốc đã mất hẳn vào màn đêm.

Sự ra đi đột ngột của Ma Thần khiến Ngạo Thiên cùng phải sững sờ.

Trong cuộc giao thủ vừa qua, rõ ràng lão chiếm thế thượng phong mà. Thế nhưng sao lão lại có thể bất ngờ bỏ đi như vậy. Chàng nhìn lại các vị cao tăng Thiếu Lâm, Tuệ Quang đại sư và Tứ Đại Kim Cang đang từ từ đứng lên. Trông mặt người nào cũng có vẻ rã rời, thần sắc nhợt nhạt.

Ngạo Thiên vội bước đến trước mặt vị cao tăng Thiếu Lâm:

- Đại sư... Đại sư có sao không?

Tuệ Quang đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật. Bần tăng không sao, chỉ cạn kiệt nguyên khí trong nội thể.

Buông một tiếng thở dài, Tuệ Quang đại sư nói:

- Vừa rồi thí chủ đã chứng kiến tận mắt cuộc giao thủ của bần tăng và Tứ Đại Kim Cang với lão Ma Thần. Mặc dù lão nạp và chư tăng đã thắng nhưng thắng trong cái thua. Lão nạp nghĩ Ma Thần đã luyện thành Vô Tướng Thần Pháp. Chỉ nay mai thôi, lão sẽ đạt tới cảnh giới tối thượng của Vô Tướng Thần Pháp... sẽ chẳng còn ai khắc chế được.

Buông tiếng thở dài nữa, Tuệ Quang nhìn vào mắt Ngạo Thiên.

- Nếu Kim thí chủ không vào được Thánh địa Kim Đỉnh Sơn, để có thể thu nạp được nguyên khí của Thánh địa thì chẳng còn ai...

Ngạo Thiên nói:

- Đại sư... vẫn sinh sẽ vào Thánh địa Kim Đỉnh Sơn.

- A Di Đà Phật... lão nạp và chư tăng đã làm hết sức mình nhưng cũng chỉ có thể buộc Ma Thần phải tịnh công điều nguyên ma công nếu không muốn tẩu hỏa nhập ma. Lão nạp và Tứ Đại Kim Cang sẽ quay lại Thiếu Lâm không thể tiếp tục nổi bước cùng thiếu hiệp.

- Lão nạp nói như thế để thí chủ hiểu. Tất cả những phần việc sau này đều trông vào thí chủ. Nếu như Tử Quỷ Sứ Quách kịp hồi phục, thoát ra khỏi độc khí ma công... lão nạp sẽ phái y đến phò trợ cho thiếu hiệp.

Ngạo Thiên miễn cưỡng nói:

- Được đại sư giúp đỡ như thế này, vẫn bối cảm kích nhiều lắm rồi. Đại sư và các vị cao tăng đã cạn kiệt chân nguyên qua cuộc đấu này... cần phải nghỉ ngơi, để phục hồi nguyên khí... nên đại sư và chư tăng không phải lo cho Ngạo Thiên... Ngạo Thiên tự lo cho mình được.

- A Di Đà Phật... ai cũng có mạng có số cả... lão nạp mong Kim thiếu hiệp bảo trọng.

Ngạo Thiên ôm quyền:

- Đại sư bảo trọng.

Tuệ Quang và Tứ Đại Kim Cang đồng loạt niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật...

Năm người nhìn Ngạo Thiên một lần nữa rồi lẳng lặng rời bước khỏi Phật quang tịnh xá.

Ngạo Thiên tiến năm vị cao tăng Thiếu Lâm ra đến tận ngoài cổng, khi những cao tăng đi rồi, chàng mới cảm thấy trơ trọi.

Chàng đứng suy gẫm một mình:

- Ta không thể chờ lâu hơn được. Dù muốn hay không muốn thì ta cũng đã được Cù lão huynh chọn việc đảm trách chúc nghiệp của lão huynh rồi.

Chàng vừa nghĩ vừa chậm rãi bước đi. Nghĩ đến những ngày sắp tới, sao mà mờ mịt quá đối với chàng. Lầm lũi đi trên đường, Ngạo Thiên nghĩ đến những ngày sắp tới, nghĩ đến cái chết của mẫu thân và nghĩ đến Tiểu Ngọc. Nghĩ đến những điều đó Ngạo Thiên mới nhận ra sự nhỏ nhoi và bất lực của mình trong dòng chảy của vũ lâm. Chàng như bị cuốn theo dòng chảy đó mà chẳng thể nào cưỡng lại được.

Ngạo Thiên không biết rồi đây mình có thể vào được Thánh địa Kim Đỉnh sơn được hay không. Nếu như chàng không vào được Thánh địa Kim Đỉnh sơn thì sự kỳ vọng của mọi người vào Ngạo Thiên sẽ là vô dụng. Chàng cũng chẳng thể nào biết được, nếu vào Thánh địa Kim Đỉnh sơn thì sẽ được những gì.

Nghĩ những ngày sắp tới, chàng chỉ biết lắc đầu với niềm vô vọng trôi lên trong tâm thức. Huống chi để vào được Kim Đỉnh sơn Thánh địa, chàng còn phải tìm ra bí mật của khối huyết ngọc mà Cù Bá Nhâm đã trao cho chàng.

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài.

Tiếng vó ngựa rộn lên sau lưng chàng.

Ngạo Thiên dừng bước nép vào ven đường. Cỗ xe độc mã trờ tới dừng bên Ngạo Thiên. Rèm che vén lên, Ngạo Thiên những tưởng không tin được vào mắt mình.

Chàng làm sao tin được khi thấy người ngồi trong khoang xe cầm dây cương là Dương Tiểu Ngọc.

Ngạo Thiên ngơ ngẩn nói:

- Tiểu Ngọc... phải Tiểu Ngọc không?

Tiểu Ngọc nhìn Ngạo Thiên. Hai cánh môi nàng điểm nụ cười mỉm:

- Ngạo Thiên có muốn đi cùng với Tiểu Ngọc không?

- Ngạo Thiên có nằm mơ cũng không dám nghĩ là Tiểu Ngọc.

- Thế thì đừng có nằm mơ nữa. Ngạo Thiên còn đứng đó nữa... hay sợ Tiểu Ngọc sẽ là ma nhân của Ma Thần?

Vừa nói Tiểu Ngọc vừa đưa tay cho Ngạo Thiên nắm lấy. Nàng như kéo chàng lên khoang xe. Vừa chui vào khoang xe Tiểu Ngọc ôm chầm lấy Ngạo Thiên:

- Ngạo Thiên... Tiểu Ngọc nhớ Ngạo Thiên lắm... Nhớ Ngạo Thiên lắm.

Nàng vừa thốt ra câu nói đó vừa nấc nghẹn với hai dòng lệ trào ra khóe mắt. Ngạo Thiên hơi một chút bối rối rồi ôm chầm lấy bờ vai nhỏ nhắn của Tiểu Ngọc. Vừa ôm Tiểu Ngọc, Ngạo Thiên vừa nói:

- Ngạo Thiên những tưởng chẳng bao giờ có cơ hội gặp lại Tiểu Ngọc nữa.

Nàng ngẩng lên nhìn chàng.

Vòng tay nàng bá lấy cổ Ngạo Thiên kéo ghì xuống. Hai người áp mặt gần với nhau. Tiểu Ngọc nói:

- Tiểu Ngọc sẽ nói cho Ngạo Thiên tất cả... nói tất cả.

Nàng nói rồi liền áp chặt hai cánh môi mình vào môi Ngạo Thiên. Nụ hôn nàng trao cho Ngạo Thiên đúng là một nụ hôn nồng nhiệt và cháy bỏng nhất. Tiếp nhận nụ hôn của Tiểu Ngọc, Ngạo Thiên những tưởng như tất cả nỗi nhớ nhung, và yêu thương của nàng đều dồn cả vào để khi gặp lại sẽ dành riêng cho chàng mà thôi.

Vòng tay Tiểu Ngọc bá lấy cứng cổ Ngạo Thiên như thể không muốn rời xa chàng nữa.

- o O o -